

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΛΙΟΥ 2018
ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. ν' 28-θ' Ι)
Ι' Ιουλίου 2018

Ἡ Ἐκκλησία μας, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, διδάσκει ὅτι ὁ Θεός, πρὶν δημιουργήσει τὸν ὑλικὸ κόσμον, δημιούργησε τὸν πνευματικὸ κόσμον, δηλαδὴ τοὺς Ἀγγέλους, ποὺ εἶναι λογικά, ἀσώματα καὶ ἐλεύθερα ὄντα. Κάποιοι Ἄγγελοι ὁμῶς ἔκαναν ἀνταρσία ἐναντίον τοῦ Θεοῦ ἀπὸ ὑπερηφάνεια. Ἔτσι ἀπὸ Ἄγγελοι τοῦ Φωτός, ἔπесαν καὶ ἔγιναν ἄγγελοι τοῦ σκότους. Εἶναι οἱ Δαίμονες ποὺ ἀντιτάσσονται στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, συκοφαντοῦν, μισοῦν, ἀρνοῦνται τὸν Θεὸ καὶ ἐπαναστατοῦν ἐναντίον Του. Ἔργο καὶ σκοπὸς τους εἶναι ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεό. Ἡ ἐμπειρία βεβαιώνει ὅτι ὁ διάβολος φέρνει πάντα ταραχή, κι ὅταν ἀκόμη παρουσιάζεται ὡς ἄγγελος φωτός. Μεγάλος ἐχθρὸς λοιπὸν ὁ διάβολος καὶ ἐμπόδιο στὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ διάβολος πείραξε ἀκόμη καὶ τὸν ἴδιο τὸν Χριστό. Ὅμως, ἐνῶ εἶναι μέγας ἐχθρὸς, δὲν εἶναι παντοδύναμος. Πάνω ἀπὸ αὐτὸν κυριαρχεῖ ὁ οὐράνιος Πατέρας, ὁ Σωτὴρας Χριστὸς καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο.

Ἡ κυριαρχία τοῦ Χριστοῦ φαίνεται στὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα, ὅταν ἀπαλλάσσει, ὅπως ἀκούσαμε, τοὺς δαιμονισμένους. Φτάνει ὁ Κύριος μὲ τοὺς μαθητὲς ἀπὸ τὴν Καπερναοὺμ στὴν ἀπέναντι ὄχθη τῆς λίμνης Γεννησαρέτ, στὴν πόλη τῶν Γεργεσπνῶν, ὅπου ζοῦν δύο δαιμονισμένοι. Χαρακτηρίζονται «χαλεποὶ λίαν» καὶ εἶναι τόσο ἐπικίνδυνοι, ὥστε κανένας νὰ μὴν τολμᾷ νὰ περάσει ἀπὸ τὸ δρόμο ἐκεῖνον. Ζοῦν στὰ μνήματα, ἄρα ἀπομονωμένοι ἀπὸ τὴν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ ἄλλοι Εὐαγγελιστὲς σημειώνουν πὼς ἔχουν καὶ διάσπαση προσωπικότητας. Στὴν ἐρώτηση τοῦ Ἰησοῦ ποιοὺ εἶναι τὸ ὄνομά σου, ἀπαντοῦν: «λεγεῖν, ὅτι πολλοὶ ἐσμέν». Πράγματι οἱ δαιμονικὲς δυνάμεις διασποῦν καὶ διαιροῦν τὸν ἄνθρωπο. Ὁ δαιμονισμένος ὄχι μόνον δὲν γνωρίζει τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ καὶ τὸν διακατέχει τάση αὐτοκαταστροφῆς. Χαρακτηριστικὸ γνῶρισμα τοῦ σύγχρονου ἀπομεμακρυσμένου ἀπὸ τὸν Θεὸ ἀνθρώπου.

Ὁ Χριστὸς βέβαια ἦλθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ λύσει τὰ ἔργα καὶ τὴν ἐξουσία τοῦ διαβόλου. Ἡ κυριαρχία τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ νίκη Του φαίνεται στὴ συνέχεια τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἡ συναίσθηση τοῦ δαίμονα στὸν διάλογο μὲ τὸν Χριστὸ ἀποκαλύπτει τὴν ἀπροσμέτρητη διαφορά. «*Τί ἡμῖν καὶ σοὶ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ*»; Πράγματι, ὁ Χριστὸς εἶναι ἀγάπη, ζωὴ, ἀλήθεια πού ὀδηγεῖ στὴν σωτηρία· οἱ δαίμονες ταυτίζονται μὲ τὴν κακία, τὸ ψεῦδος, τὸ μῖσος, τὴν πλάνη, τὴν καταστροφή καὶ ὀδηγοῦν στὴν αἰώνια καταδίκη. Τὰ δαιμόνια ἀναγνωρίζουν τὴ θεότητα Του καὶ παρακαλοῦν νὰ μὴν τὰ βασανίσει. Ζητοῦν νὰ μποῦν στὴν ἀγέλη τῶν χοίρων. Ὁ Κύριος τὸ ἐπιτρέπει, μὲ ἀποτέλεσμα οἱ χοῖροι νὰ γκρεμιστοῦν καὶ νὰ πνιγοῦν στὴ λίμνη. Τελικὰ καταστρέφεται καθετὶ πού ὑποτάσσεται στὶς δαιμονικὲς δυνάμεις, ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο μέχρι καὶ τὰ ζῶα.

Ἡ συμπεριφορὰ ὅμως τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐκείνη πού βαθιὰ ἀπελπίζει. «*Πᾶσα ἡ πόλις ἐξῆλθεν εἰς συνάντησιν τῷ Ἰησοῦ, καὶ ἰδόντες αὐτὸν παρεκάλουν, ὅπως μεταβῆ ἀπὸ τῶν ὀρίων αὐτῶν*».

Ὁ Χριστὸς τοὺς τιμᾷ μὲ τὴν παρουσία του, τοὺς εὐεργετεῖ, τοὺς διδάσκει, τοὺς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰ δαιμόνια καὶ ἐκεῖνοι Τὸν ἀρνοῦνται. Τοῦ ζητοῦν νὰ ἐγκαταλείψει τὴ χώρα τους, νὰ ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὴ ζωὴ τους. Δὲν τοὺς συμφέρει ἡ παρουσία Του.

Ἡ πραγματικότητα αὐτή, ἀδελφοί μου, ἐπαναλαμβάνεται ἔμπρακτα στὴν καθημερινότητα τῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἴδιοι ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ λησμονοῦμε ὅτι ἀνήκουμε στὸν Χριστὸ καὶ στὴν Ἐκκλησία Του. Ὅτι ἡ χάρις Του καὶ ἡ ἀγάπη Του μᾶς προστατεύουν ἀπὸ κάθε δαιμονικὴ ἐπιρροή. Ὅτι τὰ Ἅγια Μυστήρια ἀποτελοῦν τὸ πνευματικὸ μας ὄπλοστάσιο καὶ ὅτι Αὐτὸς εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας μας.

Στὴν δαιμονοποιημένη ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀδιαφορία μας κοινωνία, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος συνιστᾷ «*ἐνδύσασθε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ δύνασθαι ὑμᾶς στήναι πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου*» (Ἐφεσ. 6,11) , διότι ἔτσι θὰ μπορέσουμε νὰ ἀποφύγουμε τὰ πεπυρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ τὰ καθ' ἡμῶν δολίως κινούμενα.

Τὴν δὲ προσευχή μας ἄς τὴν ἐπαναλαμβάνουμε ἀκατάπαυστα, ὅπως μᾶς τὴν δίδαξε ὁ Χριστὸς «*Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. . . ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ*». Ἀμήν.

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΛΙΟΥ 2018
ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. θ' 1-8)
8 Ιουλίου 2018

Τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Καρπεναοῦμ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἀποκαλυφθεῖ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ἡ θεία δύναμη καὶ ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ. Νὰ πιστοποιηθεῖ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ αὐθεντικότητα τοῦ λόγου Του. Νὰ δηλωθεῖ, κατὰ τὸν σαφέστερο τρόπο, ἡ νίκη τοῦ Θεοῦ πάνω στὴ δύναμη τοῦ διαβόλου καὶ τῆς ἀμαρτίας.

Τὰ θαύματα ἐνισχύουν τὴν πίστη τῶν ἀπλῶν καὶ ταπεινῶν ἀνθρώπων στὴν καρδιὰ ποὺ δέχονται γιὰ Σωτῆρα καὶ Κύριό τους τὸν Χριστό. Ἡ δοξολογία τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ φυσικὸ ἐπακόλουθο κάθε θαύματος.

Στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο, ὅμως, βλέπουμε τοὺς γραμματεῖς καὶ τοὺς φαρισαίους νὰ στενοχωροῦνται καὶ νὰ ἐκφράζονται ἀρνητικὰ γιὰ τὸ θαῦμα ποὺ ζοῦν, λέγοντες «*Οὗτος βλασφημεῖ*», ὅταν ὁ Κύριος θεραπεύει πρῶτα τὴν ψυχὴ τοῦ παραλυτικοῦ μὲ τὴ φράση «*θάρσει τέκνον ἀφέωνταί σοι αἱ ἀμαρτίαι σου*». Καὶ ὁ Κύριος ὡς παντογνώστης διαβάζει τὶς καρδιὲς καὶ τὶς σκέψεις τους, καὶ ἀποκαλύπτοντας ὅτι «*ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἀμαρτίας*», λέγει στὸν παραλυτικὸ «*Ἐγερθεῖς ἄρον σου τὴν κλίνην καὶ ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου*». Ἔτσι ἔγινε ἔμπρακτα φανερὸ ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι παντοδύναμος καὶ παντογνώστης, γεμᾶτος ἀγάπη γιὰ τὰ πλάσματά Του.

Τί σημαίνει ὅμως γιὰ τὸν καθένα μας τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι παντογνώστης καὶ γνωρίζει κάθε λεπτομέρεια τῆς ζωῆς μας;

Μὲ τὴ σκέψη ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι παντογνώστης παρηγορούμεθα. Εἶναι ἀποτελεσματικὸ νὰ ξέρουμε ὅτι ὁ Κύριος εἶναι δίπλα μας, γιὰ νὰ μᾶς ἐνισχύει, νὰ παρακολουθεῖ τὶς δυσκολίες μας καὶ νὰ ἐπεμβαίνει, ὅταν τὸ ἀπαιτεῖ τὸ πνευματικὸ μας συμφέρον. Τὴν πραγματικότητα αὐτὴ τὴν κατα-

λαβαίνουμε σὲ στιγμὲς πνευματικῆς πληρότητας, ποὺ ἡ χάρις Του διαποτίζει τὴν καρδιά μας. Ἄλλὰ καὶ ὅταν περνοῦμε κάποια δοκιμασία, ποὺ κάθε ἀνθρώπινη βοήθεια εἶναι ἀνίσχυρη, βρίσκουμε καταφύγιο «εἰς τὸν μόνον δυνάμενον σώζειν».

Ἡ βεβαιότητα ὅτι εἶναι Παντογνώστης μᾶς βοηθεῖ ἐπίσης νὰ σκεφθοῦμε ὀρθά, ἐπειδὴ ὁ ἐχθρὸς μας διάβολος προσπαθεῖ νὰ μᾶς πείσει ὅτι κανεὶς δὲν μᾶς βλέπει καὶ κανεὶς δὲν θὰ μάθει ποτὲ τὸ κακὸ ποὺ κάνουμε.

Τέλος, ἡ βεβαιότητα ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Παντογνώστης, παρηγορεῖ τὸν ἀγῶνα μας, ὅπως φαίνεται καὶ στὴν περίπτωση τοῦ παραλυτικοῦ τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς, στὸν ὁποῖον ἀπευθυνόμενος ὁ Χριστὸς εἶπε «Θάρσει τέκνον», ἐνισχύοντας ἔτσι τὶς δυνάμεις του καὶ κάθε ἄνθρωπο, ποὺ σήμερα περισσότερο ἀπὸ ποτὲ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἐλπίδα καὶ ψυχικὴ στήριξη.

Ἀδελφοί μου, ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη τὴν σώζουσα καὶ ζωντανὴ πίστη, ἡ ὁποία, ὅταν ὑπηρετεῖ τὸν πληγωμένο ἄνθρωπο, βεβαιώνει μὲ τὸν πιὸ χειροπιαστὸ τρόπο ὅτι ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ὑπόθεση τοῦ μυαλοῦ μας ἀλλὰ τῆς καρδιᾶς μας.

Αὐτό, βέβαια, δὲν σημαίνει ἓνα πρόχειρο συναισθηματισμὸ ποὺ ἀφορᾶ ἐπιφανειακὰ θρησκευόμενους ἄνθρώπους, ἀλλὰ εἶναι τὸ βαθύτερο γνῶρισμα τῶν ἀγωνιστῶν ποὺ ἀνακάλυψαν τὴν οὐσία τῆς ὑπαρξῆς τους. Αὐτοὶ εἶναι οἱ νικητὲς τῆς παρούσας ζωῆς καὶ οἱ κληρονόμοι τῆς αἰώνιας πραγματικότητας.

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΛΙΟΥ 2018
ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Πρὸς Τίτον γ΄ 8-15)
15 Ἰουλίου 2018

«Πιστὸς ὁ λόγος καὶ περὶ τούτων βούλομαί σε διαβεβαιουῖσθαι, ἵνα φροντίζωσι καλῶν ἔργων προϊστασθαι οἱ πεπιστευκότες Θεῷ. Ταῦτά ἐστι τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις».

Εἶναι «ἀξιόπιστος ὁ λόγος καὶ θέλω νὰ δίδεις ἀκλόνητη μαρτυρία περὶ τούτων, ὥστε νὰ φροντίζουν νὰ πρωτοστατοῦν σὲ καλὰ ἔργα ὅσοι ἔχουν πιστέψει στὸν Θεό. Γιατὶ αὐτὰ εἶναι καλὰ καὶ ὠφέλιμα στοὺς ἀνθρώπους».

Κάθε φορά, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ποὺ ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμη τῶν Ἁγίων Θεοφόρων Πατέρων τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, στὶς ἐκκλησίες μας διαβάζεται ἡ ἀποστολικὴ περικοπὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τὸν ἅγιο Τίτο, ὅπου γίνεται λόγος περὶ τῶν καλῶν ἔργων ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν πίστη στὸν Σωτῆρα Χριστὸ καὶ τὰ ὁποῖα ὀφείλουν νὰ ἐκτελοῦν «πάντες οἱ πεπιστευκότες τῷ Θεῷ». Σ' αὐτὴν τὴν περικοπὴ ἡ δογματικὴ θεμελίωση τῶν ὁδηγιῶν τοῦ Παύλου γιὰ τὴν κοινωνικὴ συμπεριφορὰ κατακλείεται μὲ τὴν προοπτικὴ τῶν καλῶν ἔργων.

Ἔτσι ἡ πράξη καὶ τὸ δόγμα ἐμφανίζονται νὰ ἀποτελοῦν ἀδιάσπαστη ἐνότητα. Ἡ πράξη εἶναι θεμελιωμένη στὸ δόγμα καὶ τοῦτο καταλήγει στὴν πράξη. Καὶ δὲν σωθήκαμε «ἐξ ἔργων τῶν ἐν δικαιοσύνῃ ἡμῶν ἐποιήσαμεν ἡμεῖς», τὰ καλὰ ὅμως ἔργα εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ ὅσους πιστεύουν στὸν Θεό.

Τονίζεται, ἀγαπητοί μου, ἀπὸ τὸν πρῶτο μετὰ τὸν Ἐνα, τὸν Παῦλο, ὁ ἀδιάσπαστος σύνδεσμος θεωρίας καὶ πράξεως. Τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου καταλήγει «εἰς τὰ καλὰ ἔργα», ποὺ εἶναι καρπὸς τοῦ δόγματος.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐρμηνεύοντας τὴν περικοπὴ προσδιορίζει ἀναλυτικὰ τὰ καλὰ ἔργα ὡς τὰ ἔργα εὐσπλαχνίας καὶ ἀγαθοποιΐας, δηλαδὴ

«ἀδικουμένοις βοηθεῖν μὴ χρήμασι μόνον ἀλλὰ καὶ προστασίαις καὶ χήραις ἐπαμύνειν καὶ ὀρφανοῖς καὶ πάντας τοὺς κακῶς πάσχοντας ἐν ἀσφαλείᾳ καθιστᾶν». Καὶ συνδυάζων «τὸ προϊστασθαι» μετὰ τοῦ «ἵνα φροντίζωσι» προτρέπει: «Μὴ περιμένωσι τοὺς δεομένους ἐλθεῖν πρὸς αὐτοὺς ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ περιεργάζωνται τοὺς δεομένους τῆς αὐτῶν βοηθείας».

Τὰ καλὰ ἔργα, ἀδελφοί, εἶναι καρπὸς τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἀπὸ αὐτὴν πηγάζουν καὶ σ' αὐτὴν στηρίζονται. Χωρὶς αὐτὰ ἡ πίστις εἶναι νεκρά: «Ἡ πίστις ἐπὶ μὴ ἔχῃ ἔργα νεκρά ἐστὶ καθ' ἑαυτὴν ... δεῖξόν μου τὴν πίστιν σου ἐκ τῶν ἔργων σου». (Ἰακώβ. 2 - 17,20). Μὲ τὰ καλὰ ἔργα ἀποδεικνύεται ἡ πίστις στὸν Σωτῆρα Χριστό. Τὴν ἀξία τῶν καλῶν ἔργων ἐδίδαξε ὁ Κύριος μὲ τὶς παραβολὰς τῆς ἀκάρου συκῆς, τῶν μυρίων ταλάντων κ.λπ. Ὁ Ἰδιος δὲ ὑπῆρξε πρότυπο ἐργάτου καλῶν ἔργων «Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρας ἐστίν· ἔρχεται νῦν ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι». (Ἰωάν.9,4).

Τὰ καλὰ ἔργα εἶναι ἐκδήλωση ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον, δηλαδὴ ἐλεημοσύνη, φιλοπτωχία καὶ κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη -ὄχι μόνο-, ἀλλὰ καὶ «ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὐφρημα, εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἔπαινος, ταῦτα λογίσεσθε καὶ ταῦτα πράσσετε». (Φιλιπ.4-8,9). Ἀμήν.

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΛΙΟΥ 2018
ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. ιδ' 14-22)
22 Ιουλίου 2018

“Όλα όσα κάνει ο Ύψιστος είναι απαραίτητα. Δεν κάνει τίποτα άσκοπο, τίποτα υπερβολικό, τίποτα που να μη χρειάζεται. Γιατί μερικοί άνθρωποι περιφέρονται τόσο άσκοπα και κάνουν τόσο αδιάφορα πράγματα; Έπειδή δεν είναι βέβαιοι για τον σκοπό της ζωής τους, για τον προορισμό του επίγειου ταξιδιού τους. Γιατί μερικοί άνθρωποι υπερφορτώνονται με άσκοπες υποχρεώσεις, προβαίνουν σε υπερβολικές ενέργειες, σε σημείο που να μην μπορούν να κινούνται ελεύθερα κάτω από τέτοιο βάρος υποχρεώσεων; Έπειδή δεν γνωρίζουν το ένα πράγμα, «οὗ ἐστι χρεία».

Για να βοηθήσει ο Κύριος τον άνθρωπο να μαζέψει τον διασκορπισμένο νοῦ του, να θεραπεύσει τη διχασμένη καρδιά του και να συγκροτήσει την ανεξέλεγκτη δύναμή του, αποκάλυψε τον ένα και μοναδικό στόχο που είναι απαραίτητος. Την Βασιλεία του Θεοῦ. Πόσο άσκοπη είναι αλήθεια ή ζωή του ανθρώπου που αγωνίζεται να επιτύχει διάφορους στόχους! Πόσο ανείσθητη είναι ή διχασμένη καρδιά! Πόσο αδύναμη είναι ή θέληση, όταν ή δύναμή της κατακερματίζεται!

Ένός ἐστι χρεία. Μόνο ένα πράγμα μᾶς χρειάζεται. Ἡ Βασιλεία του Θεοῦ. Ὁ Χριστὸς προσπάθησε να στρέψει τὰ μάτια και την προσοχή ὄλων τῶν ἀνθρώπων πρὸς αὐτὸν τὸν προορισμό. “Ὁποῖος σκέφτεται ἔτσι, ἔχει ἕνα μόνο στόχο. Τὸν Θεό. Ἕνα αἶσθημα. Τὴν ἀγάπη. Μία νοσταλγία. Νὰ πλησιάσει τὸν Θεό. Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος πὸς ἔφτασε σ’ αὐτὸ τὸ μέτρο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει γίνεῖ σὰν τὸ φακὸ πὸς συγκεντρώνει τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, γιὰ νὰ δημιουργήσει φωτιά.

Τὰ λόγια πὸς εἶπε ὁ Χριστὸς στὴ Μάρθα, «Μάρθα, Μάρθα, μεριμνᾶς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά, ἐνὸς δέ ἐστι χρεία» (Λουκ. ι', 41- 42), ἦταν στὴν πραγματικότητα ἕνας ἔλεγχος, μία προειδοποίηση στὸν κόσμον ὁλόκληρο. Κι αὐτὸ τὸ ἕνα πὸς ἔχουμε πραγματικὴ ἀνάγκη εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ (Ματθ. στ', 33). Γιὰ ὅλα ὅσα εἶπε καὶ ἔκανε ὁ Κύριος, εἶχε στὸν νοῦ του τὸν στόχο αὐτό. Ἐκεῖ εἶχε συγκεντρωθεῖ ὅλη

ή φλόγα, πού φωτίζει τούς ταξιδιωτές εκείνους πού περιφέρονται γύρω από τίς χαράδρες καί τούς άνεμοστρόβιλους τῆς πρόσκαιρης αὐτῆς ζωῆς.

“Όλα ὅσα κάνει ὁ Ὑψιστος εἶναι ἀπαραίτητα. Τὰ πάντα γίνονται μ’ αὐτὸν τὸν ὕψιστο, τὸ μοναδικὸ στόχο.”Όλα εἶναι ἀπαραίτητα, τόσο τὰ λόγια πού λέει ὅσο καί τὰ ἔργα πού κάνει. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνας ἀργὸς λόγος οὔτε ἓνα ἀχρείαστο ἔργο. Καί πόσο καρποφόρα ἦταν τὰ λόγια καί τὰ ἔργα Του! Πόσα ἑκατομμύρια φορές ἔχει καρποφορήσει κάθε λόγος καί κάθε Του πράξη ὡς τίς μέρες μας ! Πόσο γλυκός, εὐωδιαστὸς καί ζωογόνος εἶναι ὁ καρπὸς αὐτός !

Γιατὶ ὁ Κύριος δὲν μετέτρεψε τίς πέτρες σὲ ψωμιά, ὅταν τοῦ τὸ ζήτησε ὁ σατανᾶς; Σὲ δύο μεταγενέστερες περιπτώσεις, ὅταν γύρω Του ὑπῆρχε ἓνα πεινασμένο πλῆθος, πολλαπλασίασε τὸ λίγο ψωμὶ σὲ μία τεράστια ποσότητα, ὥστε μετὰ τὴ διατροφή τοῦ πλῆθους, περίσσεψε περισσότερο ψωμὶ ἀπ’ ὅσο ἦταν ἀρχικά. Τὸ πρῶτο θαῦμα ὅμως (ἡ μετατροπὴ τῶν λίθων σὲ ψωμὶ) ἦταν κάτι ἀδόκιμο, ἀνάρμοστο, ἄτοπο. Τὸ δεύτερο θαῦμα (ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν ἄρτων) ἦταν κατάλληλο, ἀπαραίτητο καί ταιριαστό.

Γιατὶ ὁ Κύριος δὲν ἔδωσε «σημεῖον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ» στοὺς Φαρισαίους, ὅταν Τοῦ τὸ ζήτησαν; Δὲν ἔδωσε τέτοια σημεῖα ἀπὸ τὸν οὐρανὸ σὲ ἀμέτρητες περιπτώσεις, ὅπως σὲ θαύματα-θεραπεῖες ἄρρωστων, λεπρῶν, δαιμονισμένων, δὲν ἀνέστησε νεκρούς; Κάθε σημεῖο ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στοὺς φθονεροὺς Φαρισαίους ὅμως θὰ ἦταν ἀνάρμοστο, ἀκατάλληλο καί ὑπερβολικό, ἐνῶ σὲ ἄλλες περιπτώσεις θὰ ἦταν κατάλληλο, ἀπαραίτητο καί ταιριαστό.

(Ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Ἁγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς «Όμιλίες Δ’ – Κυριακοδρόμιο», ἐκδ. Πέτρου Μπότση, 2012).

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΛΙΟΥ 2018
ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. ιδ' 22-34)
29 Ιουλίου 2018

Μιά χαρακτηριστική έναλλαγή τόλμης και φόβου, έμπιστοσύνης και δισταγμοῦ ἀποκαλύπτεται στὴν περιπέτεια τοῦ ἀποστόλου Πέτρου μέσα στὴν ταραγμένη θάλασσα τῆς Γεννησαρέτ, τὴν ὁποία περιγράφει τὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα. Πρόκειται γιὰ ψυχολογία τυπικὰ ἀνθρώπινη, πὺ μᾶς βοηθεῖ νὰ κατανοήσουμε καὶ ἐμεῖς κάτι περισσότερο ἀπὸ τὴν πνευματικὴ μᾶς προσωπικὴ περιπέτεια.

Τὸ πρῶτο μέρος τῆς Περικοπῆς εἶναι μιὰ στιγμὴ αὐθόρμητης πίστεως. Ὁ ἀπόστολος Πέτρος, πλημμυρισμένος ἀπὸ ἀφοσίωση καὶ ἐμπιστοσύνη, ζητάει νὰ ἔρθει ὅσο τὸ δυνατὸ συντομότερα κοντὰ στὸν Χριστό. «Κύριε, ἂν εἶσαι Σὺ, τότε δῶσε μου διαταγὴ νὰ ἔρθω κοντὰ Σου πάνω στὰ νερά». Τότε ἡ σκέψη τοῦ Πέτρου ἦταν ἐπίμονα στραμμένη στὸν Χριστό.

Ἕνα ἄλλο στοιχεῖο εἶναι ἡ τόλμη πὺ ἀναπτύσσεται μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἐμπιστοσύνη. Ἀνάμεσα στὸν μαθητὴ καὶ στὸν Διδάσκαλο ὑπάρχουν τρικυμισμένα κύματα. Ἀλλὰ ἡ ἐσωτερικὴ βεβαιότητα τοῦ Πέτρου δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐξωτερικὰ στοιχεῖα. Ἐκεῖνο πὺ βαρύνει δὲν εἶναι ἡ φουρτούνα ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς πὺ βρίσκεται κοντὰ του. Ὅποιος ἀτενίζει σταθερὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ὅποιος εἶναι ἔτοιμος νὰ Τὸν ἀκολουθήσει, νὰ συσταυρωθεῖ μὲ τὸν Χριστό, εἶναι σὲ θέση νὰ βαδίσει πάνω στὶς πιὸ ἀμφίβολες, ἀβέβαιες καὶ στὶς πιὸ ρευστὲς καταστάσεις, ἀκόμη καὶ πάνω στὰ ὕδατα.

Ἕνα τρίτο στοιχεῖο εἶναι ὅτι ὁ Πέτρος ζητεῖ συγκατάθεση. «Κέλευσόν με πρὸς σε ἐλθεῖν ἐπὶ τὰ ὕδατα». Δός μου τὴν ἄδεια, δός μου τὴν συγκατάθεσή Σου, τὴ διαταγὴ νὰ ἔρθω κοντὰ Σου. Καὶ τὰ πιὸ τολμηρὰ πνεύματα πρέπει πάντα νὰ ζητοῦν τὴ συγκατάθεση τοῦ Χριστοῦ στὰ σχέδιά τους καὶ νὰ

περιμένουν τὸ «ἐλθεῖν» τοῦ Κυρίου. Ἔτσι δείχνουν, ὄχι ἀπλῶς ὅτι ἔχουν ἐμπιστοσύνη στὸν Χριστό, ἀλλὰ ὅτι ἐξαρτοῦν τὸ πᾶν ἀπὸ Ἐκεῖνον, ὅτι δὲν τολμοῦν νὰ προχωρήσουν χωρὶς τὴ δική Του εὐλογία.

Στὴν πρώτη περίπτωση ὁ Πέτρος εἶχε ἓνα ζωντανὸ διάλογο μὲ τὸν Διδάσκαλο. Ἄκουσε τὸν Ἰησοῦ νὰ λέει: «Θαρσεῖτε, ἐγὼ εἶμαι, μὴ φοβᾶστε». Τότε ὁ μαθητὴς τοῦ ζήτησε νὰ πάει κοντά Του. Περπατῶντας στὰ κύματα, διακόπτεται αὐτὴ ἡ ζωντανὴ ἐπικοινωνία καὶ ἀρχίζει ἓνας παράξενος, μυστικός, σιωπηλὸς διάλογος μὲ τὸν ἰσχυρὸ ἄνεμο, μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως. Ἔτσι τὸ κέντρο βάρους τῆς προσοχῆς του μετατοπίζεται πρὸς τὸν κίνδυνο τὸν ὁποῖο διατρέχει καὶ αὐτονόητα ἡ ἰσορροπία χάνεται.

Ἀδελφοί μου, ὁ Πέτρος δὲν ἀφέθηκε στὰ κύματα νὰ τὸν ρουφήξουν. Στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή τῆς προσπάθειάς του κραύγασε «Κύριε σῶσον με».

Ἡ κραυγὴ του αὐτὴ συμπυκνώνει γιὰ μᾶς τὰ αἰσθήματα συντριβῆς καὶ μετάνοιας ποὺ ἔστω καὶ τὴν τελευταία στιγμή πρέπει νὰ ἔχουμε, γιὰ νὰ εὐθυγραμμίζεται καὶ νὰ ἰσορροπεῖ καὶ πάλι ἡ πορεία μας πρὸς τὸν Χριστό.

Ἀμήν.